

cir es que estoy en contra del amor en sí mismo

Bobbi: esta es la Frances frívola
Bobbi: tienes que hacer algo más que decir que estás en contra de las cosas

En gairebé tot el que s'ha escrit sobre Sally Rooney s'inclou l'adjectiu *millennial* (prosa *millennial*, amor *millennial*), que no deixa de ser un adjectiu merament descriptiu per a algú nascut el 1991. "Crec que és realista,estic escrivint sobre la meua pròpia generació. No em vaig plantejar fer un comentari generacional més del que vaig intentar fer un comentari nacional o de gènere. Però alhora, seria difícil extirpar el meu treball del moment històric en què està situat", admet l'autora.

El moment històric és avui mateix. Si algú com Anne Enright ha narrat amb brillantor els anys del frenesí econòmic i el Tigre Celta –a *El camino de los Madigan* (Siruela, 2017) hi ha una escena molt reveladora d'una Nit de Nadal pre-2008 en un remot pub rural d'Irlanda en el qual flueixen els diners i la cocaïna com si allò fos *La foguera de les vanitats*–, a la generació de Rooney li ha tocat amb els anys post-rescat. Al llibre, la parella formada pel Nick i la Melissa, d'uns trenta anys, té una perspectiva diferent a la de la Bobbi i la Frances, d'un vint anys (i a estones neomarxistes). "Elles estan més implicades políticament que el Nick o la Melissa, amb inclinacions més radicals, i això sí que pot tenir a veure amb la seva generació", reflexiona l'autora.

Els nascuts en els noranta com ella també estan marcats políticament pels dos referèndums sobre el matrimoni igualitari i l'avortament, que han constatat que Irlanda ja no s'assembla al lloc del que va haver de sortir fugint Edna O'Brien (i uns quants més). Rooney va estar molt implicada en la campanya per la despenalització de l'avortament i assegura que quan va veure al *The Irish Times* la projecció de gairebé un 70% pel sí va pensar que es tractava d'un web de *fake news*. "Realment, no m'ho creia. I continuo sense poder-ho fer. No sé com expressar el que suposa, no com a símbol, sinó com a una cosa molt real que afecta la vida de la gent. Ara puc assaborir la felicitat del resultat, i de sentir-me com a casa al meu propi país. Però la realitat és que la campanya no va ser feliç en absolut, va ser desmoralitzadora i aterridora". És fàcil imaginar la Bobbi i la Frances assistint a una marxa pel sí i comentant-la després per WhatsApp. |

Sally Rooney

Conversaciones entre amigos

LITERATURA RANDOM HOUSE. TRADUCCIÓ D'ANA GARCÍA. 336 PÀGINES. 19,90 EUROS

Thriller La nova novel·la de l'aclamat escriptor Joël Dicker reobre un cas tancat fa vint anys per trobar una jove periodista desapareguda

El gran crim

L'autor suís Joël Dicker, fotografiat a Madrid

EMILIA GUTIÉRREZ

LILIAN NEUMAN

La veritat sobre el cas Harry Quebert va ser l'esdeveniment internacional que va donar a conèixer Joël Dicker (Ginebra, 1985) autor d'una primera novel·la que detallava un fet històric, de la Segona Guerra, quan els britànics van crear un servei secret de l'altre costat del canal de la Mànega, amb ciutadans francesos capaços d'enganyar els nazis (*Els últims dies dels nostres pares*). Anant cap enre –però mai amb la facilitat d'aquest escriptor que, aquí mateix, en aquesta història de crim i la seva tortuosa i retardada resolució, va i ve en el temps com si res– i per entendre aquest narrador extraordinari, un dels seus relats anomenat *El tigre*, segons la suspicàcia del jurat que el va rebre, no podia ser més que un plagi. Un noi de dinou anys no podia escriure així.

Declarada la seva admiració per

l'escriptor Philip Roth, en aquesta nova història, i a través de la relació extramatrimonial d'un director d'una prestigiosa revista novaïquesa i una àvida i estúpida redactora, esclaten fegonades de John Kennedy Toole. També en els deliris de grandesa d'un director de te-

Els dos policies descobreixen que Stephanie Mailer va al capdavant de la investigació

atre a punt d'estrenar l'obra del segle. Al suís Joël Dicker, el mapa dels Estats Units li permet, com a decidit immigrant que trepitja fort a la terra de les oportunitats, explorar amb gosadia, explicar la ciutat de Nova York amb personal inventiva, o aquesta altra, petita i bo-

nica al nord de l'Estat, anomenada Orphea, on cada any té lloc un important festival de teatre. Anem-hi.

Entre el 1994 i el 2014

Fa vint anys, a Orphea, l'alcalde, la seva esposa i el seu fill van aparèixer assassinats a casa seva; també una dona que passava per allà. El cas es va resoldre, però els dos policies que el van investigar ja no van ser els mateixos. Derek es va confinar a tasques administratives i Jeese ara, el 2014, està a punt de jubilar-se, però amb alguna cosa que no va acabar de refer-se mai al seu interior. Llavors, una jove periodista se li acosta i li comunica a aquest policia, a un dia d'acomiar-se del seu despatx, que el crim segueix sense resolució.

El germen d'aquest dubte es converteix en un gran assumpte que creix i es diversifica a les vides passades i presents de moltes persones d'aquell lloc, i també de Nova York. La periodista –Stephanie Mailer– desapareix poc després, i quan els dos policies –dos vells amics– van rere la seva empremta comprenen que aquesta noia anava al capdavant de la investigació.

Només transcrivint el *dramatis personae* aquesta ressenya compliria amb la seva funció de recomanar aquest endimoniada lectura que, com bé adverteix l'autor, s'ha de fer gairebé d'una tirada. Dicker no escriu paràgrafs en els quals aturar-se i meditar. El vertigen creixent en què es desenvolupa aquesta trama és una gran maniobra que requereix atenció. Perquè, com diu Stephanie, la clau de tot és davant dels nostres ulls. Però també hi ha les secretes corrupteles d'aquell alcalde, la infame història d'un explotador de dones, el dolor secret d'un prestigiós crític teatral, les velles ambicions i l'obsessió per triomfar que, en cada ésser humà, es tradueix de forma fins i tot ridícula.

De manera shakespeariana, s'acosta la nit de la gran estrena d'una presumpta gran obra teatral que canviarà les vides de tots. La que elevarà la ciutat pel cel o, potser, acabarà amb tots a la presó. La lleugeresa, la ferocitat; i també l'alegre frivolitat i impunitat del jove Dicker per deixar anar a l'arena narrativa aquestes bèsties negres, hauria deixat bocabadat el jove Hamlet. |

Joël Dicker

La desaparició de Stephanie Mailer / La desaparició de Stephanie Mailer

LA CAMPANA/ALFAGUARA. TRADUCCIÓ AL CATALÀ D'IMMA FALCÓ/AL CASTELLÀ DE MARIÀ TERESA GALLEGÓ I AMAYA GARCÍA. 672 PÀGINES. 22,90 EUROS